

prav, starka! Vaš sin ni pisma pisal, al dnarje je vendar za vas izročil nekemu oficirju, kateri cara spremlja. Le v številu se motite, on ni 70, ampak 500 rubljev je poslal.“ — „Jeli to mogoče?“ — „Je. Le pojte na prvo postajo odtod; ondi boste tistega gospoda našli.“

Car ji natanko opiše generala D—, da ga je lahko spoznala, in reče: „Kadar takega človeka najdete, le ukažite mu, naj vam 500 rubljev izplača.“ Stara ženica podá caru roko, se lepo zahvali za podučenje in odide naglo na bližnjo postajo.

Ko tje pride, najde res generala D—, stopi k njemu in ga tako nagovori: „Prosim za svojih 500 rubljev, katere vam je moj sin v Petrogradu dal.“ General osupnjen pogleda starko in meni, da ni zdrave pameti. „Draga starka — odgovori pomilovavno — vi se motite; to mora kdo drug biti; jaz ne poznam ne vašega sina, ne vas, in od nikogar nisem 500 rubljev prejel, da bi jih imel tukaj komu izplačati.“ — „Al to mi je gospod povedal, ki vse dobro vé; on vas je natanko popisal in očitno rekel, da naj vas le poiščem in od vas rublje terjam.“ — „Za norca vas je imel, ljuba žena, kdor vam je kaj takega rekel; starosti zasmehovati pa ni lepo.“ — „Ne, gospod, tega on gotovo ni storil; tega se ne vidi na njem. Ne zadržujte me, dajte mi moje rublje!“ — „Pojte z Bogom — reče general, kteremu se je besedovanje s staro babo že sitno zdelo — jaz nisem nikakih rubljev za vas prejel, tedaj ne morete od mene ne kopeka tirjati.“ — „Kaj, tajite? — pravi kmetica — kaj takega bi ne bila nikoli mislila od tako imenitnega gospoda.“

V tem se je tudi že car na ostajo pripeljal in stopil v sobo. Starka omolkne. Pa kmal ko ga ugleda, pokaže s perstom na-nj, ter bahaje zakliče: „No, sedaj mi ne boste več mogli tajiti; to je tisti gospod, ki mi je povedal, da imate vi dnarje mojega sina.“ — General je hotel caru ta dogodek povedati; al on mu je namignul ter rekel: „Le dobro pomislite: ali niste od nekega služabnika, ki v carskem poslopji peči kuri, 500 rubljev za njegovo staro mater prejeli? — General je cara razumel in za malo časa se česne po čelu in reče: „Sedaj se spomnem! čisto mi je iz glave padlo!“ Potem se oberne proti kmetici in reče: „Vi imate prav zavolj dnarjev; jih boste tudi dobili.“ Berž odpre skrinjico in odšteje starki 500 rubljev v papirji. Stara stoji prestrašena, gleda debelo naštete dnarje, in se jih ne upa dotakniti. „Uzemite“ — pravi general. — Saj bi rada vzela — zaverne vsa plaha — ko bi vedila, da jih moj sin ni ukradel.“ — „Tega se ni bati“ — reče car. — „Pa kje zamore on toliko dnarja dobiti?“ — „Car je vsem svojem služabnikom v mestu, od največjega do najmanjšega, poseben dar dal, in vaš sin, ker se posebno dobro obnaša, je dobil 500 rubljev.“ — „Oh — zaupije stara ženica in v oči ji solze stopijo — Bog ohrani cara! Oj da bi tako srečna bila, saj enkrat pred smertjo viditi cara!“

Aleksander je bil očitno ganjen in general D— ni mogel več molčati; upajoč, da mu njegov gospod ne bode zameril, reče: „Glejte ga, pred vami stoji, majka! vaša želja je spolnjena!“

Ko to čuje stara, se verže na koljena pred cara, vesela, da se ji je želja spolnila, pa bila je v veliki stiski zavolj svoje prederznosti. Aleksander ljubeznjivo vzdigne klečečo in reče: „Drago mi je, da imate tako dobrega in hvaležnega sina, ki svojo staro mater s pravo otročjo ljubeznijo podpira. Skerb, katero ste imeli: od kod ta dnar, je dokaz vašega poštenja, in da boste zavolj tega tudi zana-prej brez skerbí, hočem vam do smerti darovati toliko, da bote pošteno živela; pa tudi vašega sina, ki svoje otročje dolžnosti tako lepo spolnuje, ne bodem pozabil.“

Smešnice.

— Neka mati je porodila dvojčka, ki sta si tako podobna bila, da se je težko eden od drugega razločiti mogel.

Ko sta večja zrastla, sta obadva k vojakom (soldatom) prišla, kjer je eden zmed nju umerl. Ko je oni, ki je pri življenji ostal, domú prišel, ga je njegov sosed vés začuden vprašal: „Povej mi vendar, kateri od vaji je pa umerl: ti ali tvoj brat?“

— Dva zapravljevca sta se poganjala: kateri od nju je že svojemu kerčmarju več dobrega storil. „Moj kerčmar — reče prvi — je že na to, kar sem jez pri njem zapil, svojo hčer omožil.“ — „Oho! — ga zaverne drugi — to še vse nič ni; moj kerčmar si je z dnarji, ki sem mu jih jez dolžan, že tri hiše zidati dal.“ A. K. Cestnikov.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Dervanja na Štaj. (Kon.) Pervega maja dobí veljavo na Štajarskem po deželni oblastni razglašena „postavba za družino in za gospodarje“, zares zelo potrebna. Da bi le koristila! ker čedalje bolj tožijo posebno kmetje zavolj slabih poslov ali sploh delavcev. Najprevo je potrebno, da kmet ima dobro orodje, — potem pa, da ima dobrovoljne, vedne in marljive delavce. Nekdaj gospodarji niso tako tožili čez nezveste in okorne delavce, pa zdaj so tudi večidel sami tega krivi. „Kaki gospodar, taki posli!“ Nekdaj so kmetje in sploh gospodarji s posli bolj po človeško ravnali in jih med svoje domače šteli, tedaj so tudi bili z manjo plačo zadovoljni. Dan današnji marsikter gospodar ima posla le za svojega sužnika, malokdaj ga prijazno pogleda ali priljudno nagovori, in poverh mu še slab zaslužek daja. Nekteri, posebno naši nemško cepljeni Goričani v slovenskih goricah se dajajo onikati, roko si poljubovati in namesto „oče“ se dajo „gospod“ ali „her“ klicati. Oj, prazna visokost! Le s keršansko ljubeznijo, z lepim ravnanjem in podučanjem, z dobrim izgledom, in če gospoda privošči poslu pošten zaslužek in mu dovoli nedolžno razveseljevanje, takrat si pridobi njegovo serce, da v sili gré tudi v oginj za-nj, ako bi treba bilo. Na priliko naj povem le eno zelo slabo navado, menda je inde nikjer ni kakor med našimi Slovenjo-Goričani med Pesnico in Ščavnico. Prosti kmet sicer ne more v jedi zberčen biti in se posebno poleti najbolj s sočivjem nahrani. Naj je ta ali una jed, da je le frišno kuhana, bo vsakemu človeku okusna, tečna in zdrava. Al tu imajo razvado, da vodo že čez noč spravijo in zjutraj si za celi božji den jedí nakuhajo, da postane čez dan neokusna, mrežasta in zoperna, in človeku, kateri je ni navajen, slabo dé. Ni čuda tedaj, da so taki ljudi bolj bledi in parjeni viditi memo sosednih Nemcov. Nasproti je pa tudi res, da bolj pogostoma jedó in več snedó kakor požrešni pastir v jeseni, ki je 9 pečenih steržev turšice snedel, da so ga tako napéli, da je čez noč umerl. — V „Novicah“ nismo nič čitali, da bi bilo več naših mladih vojakov pri nekem zrušenji Vithalmovega kolizeuma smert storilo. *) Čujte tedaj drugo nesrečo. Kakor smo slišali, je na vuzemsko nedeljo čez 20 ljudi pri sv. Petru od Maribora prepeljaje v Dravi utonilo. Čolnič s 30 osebami pride pri ondašnem mlinu nenavadnemu brodnarju pod zunajno kumpo; dva ulána sta sebe in vsaki še dve ženski v rokah čudovito rešila, dva druga so še izvlekli in enega fantiča že na kolesu stoječega komaj poteli; ker ni vidil ljubih staršev, je hotel za njimi skočiti. Naj bi bila žalostna ta prigodba svarilo vsem, kako nevarno je, ako se preveč ljudi prederzno pritepe na čoln in drago življenje izroči nevarni ladii!

Ker se nam je pred kratkim kukovica milo oglasila, naj dragim „Novicam“, da dopis svoj sklenem z veselico, zapišem lepo pesem, katero, ker je napev mičen, radi popevamo. Kdor jo je zložil, naj se oglasi; meni pesnik ni znan. **) Dominik Čolnik, posestnik.

*) K sreči je bil prvi hrup veliko večji kakor nesreča sama; le eden je bil v smertni nevarnosti.

**) Pesmico glej na uni strani.

Iz Milana na Laškem piše „Triest. Zeit.“ 25. dan t. m., da je slana v doljnih krajih, kjer je vse drevje že bolj v cvetji, dosti škode naredila, in ker je oparila prvo berstje murbinih dreves, je osupnila svilorejce. Tudi iz Gorice slišimo, da ni bila slane brez škode za murbe.

Iz Labudske doline na Koroškem 24. aprila. * Zimo smo imeli hudo, snega na kupe. Ozimnina je tu in tam, posebno pa na dobrih njivah, hudo terpela, podorati jo bodo morali. Sadje dobro kaže, hruške in jabelka bodo zlo cvetele; da bi jih le slana ne zamorila, katero imamo skoraj vsako jutro, zlasti danes zjutraj je bilo belo kakor da bi sneg padel bil.

Iz Ljubljane. Prežalostno novico imamo danes povedati. Visoko spoštovani in ljubljani gosp. stolni prošt dr. Ladinig so v saboto umerli; v ponedeljk dopoldne je bil pogreb; tolika množica ljudi iz vseh stanov je šla za pogrebom, da ne pomnimo že dolgo tolike. Pred pogrebom so v stolni cerkvi, kamor so truplo umerlega gosp. proštaprenesli, bile bilje, po biljah pa so maševali svetli gosp. knezo-škof; pokopavali pa so Celjski opat prečast. gosp. Vodušek, ki so nalaš za tega voljo iz Celja v Ljubljano prišli, da ste tako dve škofii nepozabljivemu gospodu, ki so bili tudi častni korar lavantinski, poslednjo čast skazale.

Novičar iz raznih krajev.

Vradni časnik Budo-Pešiški na drobno popisuje potovanje presv. Cesarja in Cesarice po Ogerskem, iz kteregea potopisa se vidi, da se bota prihodnji ponedeljk, 4. dan t. m. po Donavi v Budo-Pešt pripeljala in okoli 7 tednov, to je, do 28. rožnika po ogerski deželi potovala. Med brezštevilnimi slovesnostmi, s katerimi bojo Nju Veličanstvi sprejemali — piše gori imenovani časnik — Ju bo na poti skozi Veliko-Vardajnsko okrajno čez 20.000 jezdicov (plemenitašev, mestnjanov in kmetov) v narodni obleki in v več kerdel razdeljenih spremljalo. — Dunajski časniki pišejo, da 5 družb se je že ponudilo, ktere želé dunajsko-teržaško železnico kupiti. — Po veliki toploti, ki je bila že povsod, je nastopilo poslednje dni preteklega tedna merzlo vreme; dunajsko okolico je pobelil v saboto celó sneg. — Kakor se iz najnovejši hnovíc čuje, bi utegnili sedaj švajcarsko-pruske pravde kmali konec biti. — Angleška vlada hoče z vso silo nad Kitajce udariti; po časniku „Pajs“ bode poslala 20.000 vojakov nad-nje, in po časniku „Times“ ima vsa armada, kar je je v izhodnih Indijah odveč, se podati v Kino in z obsédo otoka Formosa vojsko začeti. Ker bojo tedaj prebivavci „nebeškega kraljestva“ ob kratkem obračali pozornost svetá na-se, bomo v našem listu to deželo in nje stanovnike pri prvi priložnosti nekoliko popisali. — Knez Danilo je Pariz zapustil in se na Dunaj podal, odkodar se bo čez Terst in Kotar domú v Černogoro vernil. Govori se, da jo je v Parizu precej dobro opravil in da mu je cesar Napoleon zato dober, kar je po nasvetu avstrijske vlade v turško-rusevski vojski svoj narod berzdal, da ni vnel na Turškem še večjih homatij; s tem pa se je zameril rusovski vladi. Za to zamero ga pa hočete francozka in angleška vlada odškodovati in ga na skerbi imeti pri turškem sultanu; sliši se tedaj, da prihodnji mesec se bojo trije glavarji osmerih najimenitnejših plemen iz Černogore v Carigrad podali, da se bojo tam nadalje pogovorili o zadevah svoje dežele. Rodovina Petrovičev bo v kakih 14 dneh Kotar in morebiti tudi Dalmacijo zapustila. Iz Dunaja pa se piše, da — v začudenje vseh diplomatov — je unidan rusovska vlada po svojem poročniku na Dunaji avstrijski vladi vediti dala, daje zastran Černogore ž njo popolnoma edinih misel. Politiki hočejo vediti, da knez Danilo ne stoji več pod krilom rusovske vlade, ktera bi rada vidila, da bi se knez odpovedal vladii. — V Moldavi in Vlahii bojo 21. rožnika

volitve za državni zbor; dve stranki: ena za edinstvo obeh dežel, druga zoper to, napeljuje sedaj vodo na svoj malin. — Vse govori v Parizu od nove najdbe škocijskega inženirja Allan-a, po kateri bo vprihodnje, ako se popolnoma poterdi, elektrika, to je tista moč, ki je v blisku ali streli, namesto vodenega sopuha ali sopara gonila vozove na železnici, barke po morji itd. Imenitna je ta najdba zato, ker bo potem vožnja bolji kup, čeravno se ne more nova najdba imenovati, ker že pred 20 leti je prof. Jakobi na Nevi v Petrogradu barko gonil z električno baterijo, — al cink, ki se za to potrebuje, je predrag. Ako bo po Allanovi najdbi železo res namestovalo cink, je pa najdba neprecenljiva.

Kukovica.

Kak lepo vedro se deni!
Že mladi den pozdravlja nas,
Zdaj spati več nam ne pusti,
Ker delat mor'mo, drag je čas;
Pa v temnem gaji kukovca
Mi tudi mira več ne da:
Ku, ku, ku, ku, ku, kukovca.

Na hojkovih veršičekih
Vse živo budnih ptic sedí,
Kdo ne bi rad poslušal jih,
Ker vsaka nas zlo veseli;
Med jimi pa le kukovca
Najbolje glasno peti zna:
Ku, ku, ku, ku, ku, kukovca.

Škerjančeka veseli krič
Vam serce more probudit';
Še slajše se glasi slavič
V zelenem, gostem gaji skrit.
Kričeča plaha kukovca
Pa sploh le eno pesem 'ma:
Ku, ku, ku, ku, ku, kukovca.

Na bregi tam se pasejo
V dišeči travi ovčice,
Vesele ovčarice so,
Ki rano vseli pasejo;
Zato pa tudi kukovca
Jih zgodaj je pozdravljala,
Ku, ku, ku, ku, ku, kukovca.

Vertnar zaliva rožice,
Ki že razcvetajo lepo,
Sej so za pridne deklice,
Da z jimi se opletajo,
In jim je tudi kukovca
Že rano pet' pomagala:
Ku, ku, ku, ku, ku, kukovca.

Preljubo sonce shaja že,
No gore z žarki že zlatí,
Naj vsaki le na delo gre,
Da zajterka ne zamudí,
Drugač bo jemu kukovca
Le žalostno popevala,
Ku, ku, ku, ku, ku, kukovca.

Pri sosedu se že kadí,
Tam prišel bode dnes orač,
Obeda naj se veseli,
Saj perhkih bo dobil pogač,
Al le še jemu kukovca
Veselo je popevala
Ku, ku, ku, ku, ku, kukovca.

Družina davno vstala je,
Oprav'la skerbno vso živad,
Zato naj hitro k mizi gré,
No zajterk se joj more dat',
Tam zvunaj pa le kukovca
Pred oknom je prepevala:
Ku, ku, ku, ku, ku, kukovca.

Kde mir no složnost je,
Pravica no pobožnost še,
Tam tudi Bog svoj blagor dá,
Veselo napreduje vse,
Al tam se tudi kukovca
Bo vselej rada glasila:
Ku, ku, ku, ku, ku, kukovca.

Kdo čisto, mirno vest ima,
Z nami rad popéval bo,
Ker kratko tukaj smo domá,
Zato se zdaj veselimo;
Odišla bo tudi kukovca
Ne bo nam več popevala:
Ku, ku, ku, ku, ku, kukovca.

Pogovori vredništva. Gosp. J. V. v C.: Hvale vreden je Vaš namen spraviti na dan rastlinoznanstvo, in ker iz serca želimo, da bi doveršili kar ste lepo sklenili, Vam bomo radi v pomoč kolikor moremo. Po „Novicah“ pa naberati slov. rastl. imen na razglašene latinske, bi bila predolga pot in tudi ne dosti zanesljiva. Svetujemo Vam tedaj krajšo in gotovšo. Znano nam je, da gosp. fajmošter J. Medved so spisali celo knjižico slov. in lat. imen rastlinskih, ktero rabijo sedaj gosp. fajmošter Zalokar za svoj slovník; tudi v rokopisu gosp. A. Fleišman-a je velika nabirka rastl. imen kakor menda tudi v nabirki gosp. D. Dežmana. Vsi ti gospodje — pa še morebiti drugi drugod, ki nam niso znani — kritično naberajo že mnogo let imena in imajo tolike zaklade, ki bi jih od drugih strani po „Novicah“ menda nabrati ne mogli. Namesto tedaj po malem in — kakor smo rekli — nezanesljivo nabirati besede, je bolje, da se naravnost obrnemo do omenjenih zakladov. Tudi v gosp. dr. Wurzbachovem knigopisji, ktero omenjuje današnji „Slov. popotnik“, nahajamo med slovenskimi, leta 1853 in 1854 izdanimi buvami knjižico pod naslovom: „Cvetna slovenska“ od Reussa. Nam je sicer ta knjižica popolnoma neznana, pa ker stoji v omenjenem imeniku, mora gotovo tudi biti na svetlem. — Zeljo za dopis iz Vel. Vam bomo radi spoznili; le prosimo nas takrat opomniti.